

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

GOTTHÁRD-GÁZ KFT. kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(28323/04. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2007. június 5.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Gotthárd-Gáz Kft. kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

F. TULKENS, *Elnök*,
A.B. BAKA,
I. CABRAL BARRETO,
R. TÜRMEŒ,
A. MULARONI,
D. JOČIENĚ,
D. POPOVIĆ, *bírák*
és S. DOLLÉ *Hivatalvezető*

2007. május 15-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (28323/04. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján egy magyar korlátolt felelősségű társaság, a Gotthárd-Gáz Kft. (a "kérelmező") 2004. június 24-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt ügyvezető igazgatója, Bor G. képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Hóltzl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2006. március 8-án a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmező társaságot 1991-ben alapították azzal a céllal, hogy Szentgotthárd városában gázellátó hálózatot létesítsen.

5. 1993. január 27-én a Veszprémi Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség egy másik gazdasági társaság számára engedélyt adott arra, hogy Szentgotthárd két utcájában gázelosztó vezetéket építsen ki. 1993. február 8-án a kérelmező közigazgatási fellebbezést nyújtott be a határozat ellen. 1993. március 12-én az Országos Bányaműszaki Felügyelőség elutasította a

fellebbezést arra hivatkozva, hogy a kérelmező nem volt fellebbezésre jogosult. 1993. április 5-én a kérelmező a határozat bírósági felülvizsgálatát kérte.

6. Két tárgyalást követően 1993. szeptember 20-án a Veszprémi Városi Bíróság hatályon kívül helyezte a közigazgatási határozatot.

7. Fellebbezés nyomán 1994. február 7-én a Veszprém Megyei Bíróság hatályon kívül helyezte a városi bíróság határozatát, és a kérelmező keresetét elutasította. A Bíróság megállapította, hogy a kérelmező nem volt jogosult közigazgatási per indítására, mivel nem tudta bizonyítani, hogy – a Polgári perrendtartásról szóló törvény 327.§ (1) bekezdésének megfelelően – az eljárás alapjául szolgáló ügy a kérelmező jogát vagy törvényes érdekét érintette. A kérelmező társaság (amely nem rendelkezett ügyféli minőséggel a közigazgatási eljárásban) azt sem tudta bizonyítani, hogy – az államigazgatási eljárásról szóló törvény 72. § (1) bekezdésének megfelelően – törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett.

8. 1994. március 28-án a kérelmező felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Legfelsőbb Bíróság 1995. november 20-án és 27-én tárgyalást tartott. A november 27-i tárgyaláson a kérelmező bejelentette, hogy a gázszolgáltatási jogosultsággal kapcsolatban egy másik közigazgatási per is folyamatban volt. Ezért a Legfelsőbb Bíróság a másik per jogerős befejezéséig felfüggesztette az ügy tárgyalását.

9. Azt követően, hogy a másodfokú bíróság 2003. szeptember 25-én jogerősen elutasította a kérelmező gázszolgáltatási jogosultsággal kapcsolatos kereseti kérelmét, a Legfelsőbb Bíróság folytatta az eljárást, és 2004. január 8-án helyben hagyta a Fővárosi Bíróság ítéletét. A Legfelsőbb Bíróság elfogadta a másodfokú határozat érvelését, és elutasította a kérelmező azon állítását, hogy az ügy érdemi vizsgálata nélkül megfosztották keresetindítási jogától. A bíróság szerint az a tény, hogy a Fővárosi Bíróság – miután részletes elemzést követően arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező társaság nem rendelkezett keresetelési joggal – nem vizsgálta a per alapjául szolgáló közigazgatási vitát, nem jelenti az igazságszolgáltatás megtagadását.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

10. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. A 6. Cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy ... bíróság ... tisztességesen... és ésszerű időn belül ... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában ...”

11. A Kormány vitatta a panaszt.

12. A figyelembe veendő időszak 1993. április 5-én kezdődött és 2004. január 8-án zárult le. Ilyen módon három bírósági szinten több mint tíz évig és kilenc hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

13. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

14. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása, valamint a per tétje a kérelmező számára (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, 43. §, ECHR 2000-VII).

15. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

16. A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen ügyben eltérő következtetés levonására bírná. A Bíróság megjegyzi, hogy az eljárás elhúzódás két, egymással összefüggő per miatt keletkezett; a kérdéssel kapcsolatos esetjogra tekintettel azonban a Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben az eljárás mindenképpen túlzottan hosszú volt, s nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

17. A kérelmező továbbá az Egyezmény 13. Cikke alapján az eljárás tisztességtelen voltát, az első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke alapján pedig az eljárás kimenetelét panaszolta.

18. A Bíróság úgy véli, hogy az eljárás tisztességtelen voltával kapcsolatos panaszt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése alapján kell megvizsgálni, mivel a panasz tekintetében ez a rendelkezés számít *lex specialis*nek. Amennyiben azonban a kérelmező panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. Cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve, hogyha e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthetik. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. Cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (*García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, 28.§, ECHR 1999-I).

19. A jelen ügyben a Bíróság úgy véli: az ügyiratok alapján nincs jele annak, hogy a bíróságok elfogultak lettek volna, vagy hogy az eljárás egyéb módon tisztességtelen lett volna. Továbbá, az a tény, hogy a hazai bíróságok a kérelmező számára kedvezőtlen ítéletet hoztak egy olyan perben, amelyet a kérelmező egy másik gazdasági társaság számára jogot megállapító közigazgatási határozat megtámadása céljából indított, nem tekinthető a kérelmező javai tiszteletben tartásához fűződő jogába történt beavatkozásnak az első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikkének céljaira. Ebből következően ezek a panaszok nyilvánvalóan megalapozatlanok az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, s azokat az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

20. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

21. A kérelmező vagyoni kárként 8 090 400 forintot¹ és annak kamatait, nem vagyoni kárként pedig 5 millió forintot² követelt.

22. A Kormány vitatta az igényt.

23. A Bíróság nem lát okozati összefüggést a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. Azt azonban elfogadja, hogy a kérelmező bizonyos mértékű nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon ítélve a Bíróság 6000 eurót ítél meg számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

24. A kérelmező további 2,5 millió forintot³ követelt a hazai bíróságok és a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek és kiadások megtérítésére.

25. A Kormány vitatta az igényt.

26. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy a költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság ilyen címen 400 euró megítélését tartja ésszerűnek a jogi képviselő által nem képviselt kérelmező társaság számára.

C. Késedelmi kamat

27. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét pedig elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;

¹ 32 640 euró

² 20 180 euró

³ 10 090 euró

2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 6 000 eurót (hatezer euró), költségek és kiadások tekintetében 400 eurót (négy száz euró), továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2007. június 5-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

F. TULKENS
Elnök

S. DOLLÉ
Hivatalvezető